

Recomanacions:

Aquesta comprensió lectora està pensada i estructurada per llegir-ne un bloc i contestar-ne les preguntes que hi ha just a sota de cada bloc per poder seguir el fil de la història. Es poden fer els blocs que es vulguin o si no fent-ne un cada dia n'hi ha.

Ara ja pots començar, relaxa't, agafa aire i llegeix amb tranquil·litat, segur que aquesta història t'agradarà.

EN RUTA CAP A L'AVENTURA**Capítol 1. El meu germà gran**

Les vacances de Setmana Santa tot just havien començat i ja m'estava avorrint. Segons sembla, això és normal entre els fills únics... i tenir un germà camioner és gairebé com ser fill únic. Quan tenia catorze anys, el meu germà Romà ja somiava de viatjar. Amb setze, va ensenyar al pare i a la mare un pla per fer la volta al món. Quan en tenia vint-i-un, treballava de camioner.

Ara respon:

- El noi que explica aquesta història, és fill únic?*
- Per què diu que és fill únic?*
- Com es diu el seu germà?*
- Què va fer el seu germà quan tenia setze anys?*

Doncs bé, les meves vacances de fill gairebé únic amb prou feines havien començat quan va sonar el telèfon. Era en Romà!

- Joan? Endevina des d'on et truco...
- Des del teu Scania!* (*és una marca sueca de camions)
- Molt bé! I a quina velocitat vaig?

Aquella pregunta era més difícil, però jo ja començava a conèixer els camions. A través del telèfon vaig escoltar amb atenció el soroll del motor. Mentrestant buscava inspiració a les parets de la meva habitació, entre les postals que el meu germà m'havia enviat des de tots els racons del món: Moscou, Budapest, Porto, Copenhagen...

Ara respon:

- Com es diu el noi que explica aquesta història?
- Qui li truca?
- Què és un Scania?
- Què escoltava amb atenció a través del telèfon?
- On es troba el noi que explica aquesta història?

- Crec que... a 45 quilòmetres per hora?
- Ha, ha, ha! Gairebé, germanet! A 42! Ets un as! Com que veig que estàs molt atent, et faré l'última pregunta. Concentra't bé, és la més important... On soc?

Vaja! Sí que era difícil!

- Però, Romà, com vols que ho sàpiga? Pel soroll del motor? Almenys dona'm una pista...

El seu clàxon va sonar alhora al telèfon i al meu voltant.

Només els clàxons dels Scania poden fer tant de soroll... En Romà era a la porta de casa!

Ara respon:

- Què havia d'endevinar en Joan?
- Què sonava alhora?
- Qui arribava a casa d'en Joan?

En veure'l vaig quedar bocabadat: tenia una cicatriu recent a la mà dreta, portava unes ulleres de sol com les d'un aviador i una samarreta en què posava *On the road*.* (*En anglès, significa "en ruta, a la carretera"). El germà gran perfecte! Oi que sí?

Per desgràcia, la meva alegria no va durar gaire. Al cap d'una hora, en Romà va rebre una trucada d'en Marc, el seu cap, en què li encarregava un transport urgent amb destí a Marsella, a França. Sortida immediata.

En Marc em robava el primer cap de setmana d'enguany amb el meu germà gran! Però jo no em vaig quedar amb els braços plegats...

Ara respon:

-Creus que en Joan és un noi observador? Per què?

-Quanta estona va durar l'alegria d'en Joan?

-Qui és en Marc i què vol?

-Saps què vol dir quedar-se amb els braços plegats?

Dit i fet, vaig anar a la meva habitació i vaig sortir al carrer per la finestra. Aprofitant que en Romà s'acomiadava dels nostres pares, em vaig colar al camió, decidit a no sortir del meu amagatall fins que fos massa tard perquè el meu germà girés cua.

Ara respon:

-Qui surt per la finestra?

-Amb quina intenció es cola al camió?

-Saps què vol dir girar cua?

Capítol 2. Descobert!

Vaig estar amagat el màxim de temps possible, fins que no vaig poder aguantar més i vaig fer córrer una mica la cortina per saber on érem.

En Romà em va veure pel retrovisor.

Aleshores, va sonar el seu telèfon. Eren els nostres pares! El meu germà no va contestar, va aturar el camió i em va preguntar:

- Joan, què fas aquí?
- Doncs... estava fent una migdiada. Com que el viatge serà llarg, volia descansar una mica...
- No fa gràcia, Joan! Som a més de 100 quilòmetres de casa! És massa lluny per fer mitja volta i portar-te a casa...
- La culpa de tot la té en Marc.
- Això no és cap broma! No és cap joc; és la meva feina, m'explico?
- Cadascú té els seus problemes: el teu és la feina; el meu, que el meu germà gran no és mai amb mi.

Ara respon:

- Com descobreix en Romà que en Joan és al camió?
- Què va fer en Romà així que el va veure?
- Quin problema té cada germà?
- Són a prop o lluny de casa?

En Romà va deixar anar un sospir ben llarg.

- Escolta, Joan, he d'avisar els pares. Potser pateixen i ja deuen haver trucat a tots els hospitals! No tinc res en contra d'una escapada entre germans, però ells sí, m'entens?

Ara respon:

- A qui cal avisar?
- Per què creus que s'han d'avisar?

En Romà em volia portar cap a casa! Només em quedava una oportunitat per convèncer-lo... Vaig dir parlant molt de pressa:

- No pots fer-me això! Precisament en aquest viatge arribaràs a la Lluna.

Ell va fer uns ulls com unes taronges.

- Com ho saps?
- Perquè ho controlo tot: els teus mapes, els teus fulls de ruta... N'he fet el càlcul: d'aquí a 400 quilòmetres hauràs recorregut 384.400 quilòmetres des que ets camioner. És la distància entre la terra i la Lluna, te'n recordes?

Ara respon:

- Què li diu en Joan al seu germà perquè no el torni a casa?*
- Saps què vol dir fer uns ulls com unes taronges?*

Per a un camioner, comptar els quilòmetres que recorre no tan sols li serveix per animar-se; també és un repte. Cadascú els compta a la seva manera. En Romà i jo vam decidir fer servir la distància entre la terra i la Lluna.

Després de 384.400 quilòmetres, en Romà seria un selenita.*

(*habitant imaginari de la Lluna). Vaig afegir:

- Una cosa així només passa un cop a la vida...

Ara respon:

- Què vol dir arribar a la Lluna per a un camioner?*

El meu germà no va saber què contestar. Va respirar fondo i va agafar el mòbil.

La discussió entre en Romà i els nostres pares va ser llarga i terrible. Jo només en sentia les veus, que grinyolaven al telèfon.

Fins que el meu germà els va dir:

- Ara escolteu-me bé tots dos, si us plau: en Joan i jo som germans, però amb prou feines ens veiem. Aquest cap de setmana és el nostre. El meu camió és prou gran per a tots

dos, així que anirem a França i en Joan tornarà a casa diumenge al vespre, entesos? Doncs fins diumenge.

I va penjar.

En Romà em va mirar. Semblava que acabés de lluitar en un combat de boxa. Vam estar alguns minuts en silenci amb la mirada fixa al mòbil... Però no va sonar.

L'aventura podia continuar.

Ara respon:

-Amb qui va tenir una discussió en Romà?

-Què decideix en Romà respecte d'en Joan?

-Creus que la conversa telefònica va ser fàcil o difícil?

-Quina frase t'ho ha fet pensar?

Capítol 3. Un passeig per la Lluna

Viatjar amb en Romà a l'Scania era genial! Parlàvem gairebé tota l'estona i, si callàvem, ell es posava a cantar. Jo consultava el full de ruta i apuntava en el llibre d'incidències tot el que ens passava durant el viatge: des dels petits problemes mecànics, els litres de gasoil que reposàvem... fins als camioners amb qui ens encreuàvem!

El meu germà cantava tot el que sonava a la ràdio, però sempre en feia la versió "a l'estil d'en Romà": convertia les cançons d'amor en *rap* o els temes de *reggae* en òpera. Era impossible imitar-lo! (...).

Ara respon: -Què feien quan no deien res?

No cada dia s'arriba a la Lluna. Quan estàvem a punt d'aconseguir-ho, ens trobàvem a l'autopista del Mediterrani, una mica abans de la sortida 745.

- Gairebé hi hem arribat, germanet- va dir en Romà-

Sortirem per aquí, per estar més tranquils.

Jo vaig imitar els astronautes:

- Houston, ens rebeu? Canvi...

Ara respon:

-Per què surten de l'autopista?

Al compta quilòmetres, els números indicaven 384.399. En convertir-se els dos nous en dos zeros, en Romà va xisclar d'alegria i es va aturar a la cuneta de la carretera. Érem en mig del camp.

- Ja està! Hi hem arribat!
- A la Lluuuuuuuuuna! – vaig cridar.
- Te n'adones Joan? – va dir en Romà -. Si hi hagués una carretera que portés a la Lluna, hi hauríem arribat. L'Apollo dels nord-americans no és res al costat de l'Scania d'en Romà.

Ara respon:

-Què van fer en el moment just de l'arribada a la Lluna?

Com que el meu germà i jo havíem arribat a la Lluna, calia aprofitar-ho al màxim. Vam sortir ràpidament del camió, però no ho vam fer per les portes; com que ja érem selenites, vam sortir pel sostre de l'Scania. Després vam saltar des de dalt i vam caure enmig d'uns matolls.

Quan van trepitjar la Lluna, els astronautes Neil Amstrong i Buzz Aldrin van posar-hi una bandera dels Estats Units. El meu germà i jo ens vam conformar de mirar l'horitzó cantant a crits:

We're two poor lonesome cowboys and a long way from home...* (*Lletra de la cançó que diu: "Som dos pobres vaquers solitaris i som ben lluny de casa nostra").

Ara respon:

-Com ho van celebrar?

Capítol 4. Al volant de l'Scania

En tornar a l'autopista, com que volíem explicar la nostra gesta als altres camioners, en Romà em va ensenyar a fer servir la CB,* (*Sigles de l'anglès *citizen band*, que vol dir "banda ciutadana".) un sistema de comunicació molt utilitzat pels camioners de llarga distància. Gràcies a la CB, els conductors que són a prop poden parlar per ràdio entre ells.

Fer servir la CB no és gaire difícil: es busca una freqüència lliure i, quan la ràdio deixa de sentir-se crrr!, crrr!, cal presentar-se utilitzant el codi Q.* (*És un codi de senyals utilitzat en les comunicacions per ràdio.) És a dir, amb un nom fals precedit de les lletres QRZ. El d'en Romà és "Enzo", per Enzo Ferrari, un pilot d'automòbils molt important... Jo encara no tenia cap QRZ.

En el tercer intent vam contactar amb el Bibendum, un camioner turc. En dir-li que acabàvem d'arribar a la Lluna, ens va felicitar i va afegir:

- QRZ BIBENDUM a ENZO i JOAN. Nois, segons aquest sistema de comptar quilòmetres, jo ja he fet dotze vegades el trajecte entre la Terra i la Lluna.

En Bibendum ens va deixar bocabadats...

Ara respon:

-Què aprèn a fer servir en Joan?

-Què un codi Q?

-Quin nom té en Romà en el codi QRZ?

-Aconsegueixen contactar amb algun camioner? Quin?

Vam arribar a Tarragona al vespre, però la mercaderia per carregar no estava preparada. Perquè l'espera passés més de pressa, el meu germà em va portar a un gran aparcament buit... i em va deixar conduir l'Scania! Havia d'obrir molt els braços per subjectar el volant; amb prou feines arribava als pedals amb els peus i en Romà em va ajudar una mica amb les marxes. Va ser increïble!

Els 270 cavalls del motor rugien. Estava conduint divuit tones! Cinc-centes vegades el meu pes! Si el meu germà no m'hagués obligat a deixar anar el volant, crec que hauria conduït fins a França.

Ara respon:

-Per què en Romà té temps per deixar-li conduir el camió a en Joan?

-Per on el va deixar conduir?

Però calia carregar la mercaderia i continuar fins a Marsella. Ens esperaven més de sis hores de carretera! Em vaig posar a somiar: potser el meu germà em deixaria conduir alguna estona més, ara que ja n'havia après...

Després d'un dia tan intens, queia de son. Vaig anar a la part del darrere del camió i em vaig quedar adormit mirant les estrelles pel sostre obert de l'Scania.

Ara respon:

-Què van fer després de deixar-li el camió a en Joan?

-Quantes hores durava el viatge i on anaven?

-Per què el nostre protagonista veu les estrelles?

Capítol 5. AL lladre!

Quan em vaig despertar, el camió estava circulant. Però no era el meu germà qui anava al volant! Qui conduïa? On era en Romà? Algú havia robat el camió! Tenia molta por.

M'havia de tranquil·litzar...

El lladre encara no m'havia descobert... Però per quant de temps?

Sobretot havia de guardar silenci. Un autèntic camioner ha de conservar la sang freda, en Romà sempre ho diu.

El meu cor batejava a dos-cents per hora. Em preguntava com era possible que el lladre no el sentís...

Aquell home tenia el coll com el d'un toro i feia pudor de suat.
Què hauria fet en Romà al meu lloc?

Ara respon:

- Per què en Joan té tanta por quan es desperta?
- Què havia de fer si volia ser un autèntic camioner?
- Com era el lladre?
- Què vol dir "tenir sang freda"?

De sobte vaig sentir que la veu del meu germà sonava a la cabina!

- QRZ Enzo a tots els camioners! QRZ ENZO a tots els camioners! M'han robat el camió: és un Scania R5000 de color gris que circula per l'autopista del Mediterrani. A dins hi ha...

La veu es va tallar de cop i volta. El lladre havia apagat la CB. Aquella crida de ràdio em va donar esperances: en Romà, en algun lloc, feia el que podia per trobar-me.

Ara respon:

- Per què sap que el seu germà ja l'està buscant?

Capítol 6. Sang freda

La CB, és clar que sí! Si pogués fer servir la CB abans que l'home amb el coll de toro em descobrís, potser podria enviar un missatge d'aquí a uns segons.

Per animar-me, em vaig repetir una vegada i una altra que un camioner de debò no dubtaria!

Llavors el lladre es va aturar en una àrea de descans. Va agafar el telèfon, va sortir del camió i se'n va anar allunyant fumant. Era el moment!

- Aquí camió Scania robat! Soc a l'àrea de descans de Figueres! Scania robat a l'àrea de Figueres!

Vaig repetir el missatge quatre o cinc cops, després de llegir en un cartell el nom de l'àrea.

Ara respon:

- Que podria utilitzar en Joan per donar l'alerta?
- Què es diu a ell mateix per animar-se?
- Per què en Joan pot donar l'alerta?
- Quina informació dona en el seu missatge d'alerta?

Al principi no va contestar ningú. Però, al cap d'alguns segons, es va sentir una veu pel receptor:

- QRZ BIBENDUM a CAMIÓ ROBAT. He sentit la crida de socors. Joan, ets tu?

Era en Bibendum, el turc que havia estat dotze vegades selenita! Era la millor ajuda que podia tenir...! Vaig voler respondre-li, però ja era massa tard: la porta del camió es va obrir.

- Eh, tu! – va cridar el lladre.

Ara respon:

- Per què en Joan no pot respondre a en Bibendum?

Aterrit, vaig deixar anar l'aparell de la ràdio i vaig saltar per la porta del copilot. Vaig córrer per l'àrea de descans deserta sense mirar enrere.

Vaig recuperar la respiració al capdamunt d'un turó des d'on es veia l'àrea i vaig mirar darrere meu. El lladre no m'estava perseguint, però se n'anava amb el camió!

Jo havia aconseguit escapar-me; però el lladre s'enduia el nostre Scania...

Ara respon:

- On va en Joan quan salta del camió?
- Què passa amb el camió?

Capítol 7. “Operació Bloqueig”

El que va passar tot seguit és difícil de creure si no s’ha vist en directe.

El lladre, que ni tan sols havia recorregut cinc-cents metres en sortir de l’àrea de descans, es va trobar amb tres camions que bloquejaven els tres carrils de l’autopista i que circulaven molt lentament amb tots els llums encesos.

Semblaven un autèntic mur! I darrere aquell mur hi havia l’Scania d’en Romà. Atrapat...

El lladre no s’ho va rumiar gaire: va aturar el camió, va obrir la porta i va fugir com un conill a través del camp.

Ara respon:

-Com recuperen el camió?

-Poden detenir el lladre?

I després? Quina alegria! Vaig córrer fins als camioners i tots em van felicitar. Em vaig sentir orgullós! Els seus QRZ eren JESÚS, JERONI i VIOLETA. En Bibendum, l’organitzador de l’operació, va arribar al cap d’uns minuts.

Un altre camioner va portar en Romà al seu camió. Estava blanc com la neu, i la primera cosa que va fer tan bon punt es va unir al grup va ser abraçar-me ben fort.

- Joan, has actuat com un autèntic camioner! Però si ho expliques als nostres pares, corres el risc que no et deixin sortir de la teva habitació fins que tinguis divuit anys...
- Ni parlar-ne! Amb divuit anys ja seré selenita!
- Bé, noi, crec que ja tens un QRZ – ca dir en Bibendum agafant-se els elàstics.
- Quin?
- Lucky Luke! Perquè, amb tu, els lladres tindran molts problemes...

Ara respon:

- Per què en Joan sent l'alegria?
- Qui va organitzar "l'Operació Bloqueig"?
- A qui no pot explicar aquesta aventura en Joan?
- Què vol dir quan diu que quan tingui divuit anys ja serà selenita?
- Quin QRZ s'ha guanyat en Joan?

Poc després, vam parar en una àrea de descans que hi havia alguns quilòmetres més endavant. Vam preparar uns sandvitxos i en Bibendum va treure una capsa d'uns dolços típics del seu país. Mentre menjàvem, en Bibendum m'ho va explicar tot: gràcies a la CB havia pogut organitzar en pocs segons "l'operació Bloqueig". Tots els camioners que eren a prop s'hi van afegir; no importava de quin país eren ni la pressa que tinguessin. Per als camioners, la regla més important és: "Solitaris, però solidaris". Abans d'acomiar-nos, cadascú va anotar el que ens havia passat en el seu llibre d'incidències. En Romà em va deixar el seu perquè hi escrivís la nostra aventura. La veritat és que una "operació bloqueig" no passa cada dia... Ni tan sols en Bibendum n'havia vista mai cap!

Ara respon:

- On s'aturen després de recuperar el camió?
- Quina és la regla dels camioners?
- On van anotar el succés els camioners?
- Què li deixa fer en Romà a en Joan?

Podria pensar-se que la resta del viatge va ser tranquil en comparació del que ens havia passat, però encara va haver-hi alguna cosa més.

Tots els camioners amb qui ens vam trobar ens van obrir pas fins a la frontera francesa! Tots s'apartaven per deixar-nos passar mentre tocaven el clàxon amb força.

- Ha, ha, ha! Sembla que som importants! – va bromejar en Romà.

- És clar que sí Enzo i Lucky Luke... – Li vaig dir -. Amb nosaltres a la carretera, quin lladre gosa robar camions?

FI

En ruta cap a l'aventura!
David Marchant i Guillaume Prévôt
Text català: Xavier Basora i Rovira
Tiroliro núm 229, abril 2015

Ara respon:

- Per què se senten importants els dos germans?
- T'ha enganxat un mica aquesta història?
- T'agradaria viure una història emocionant?